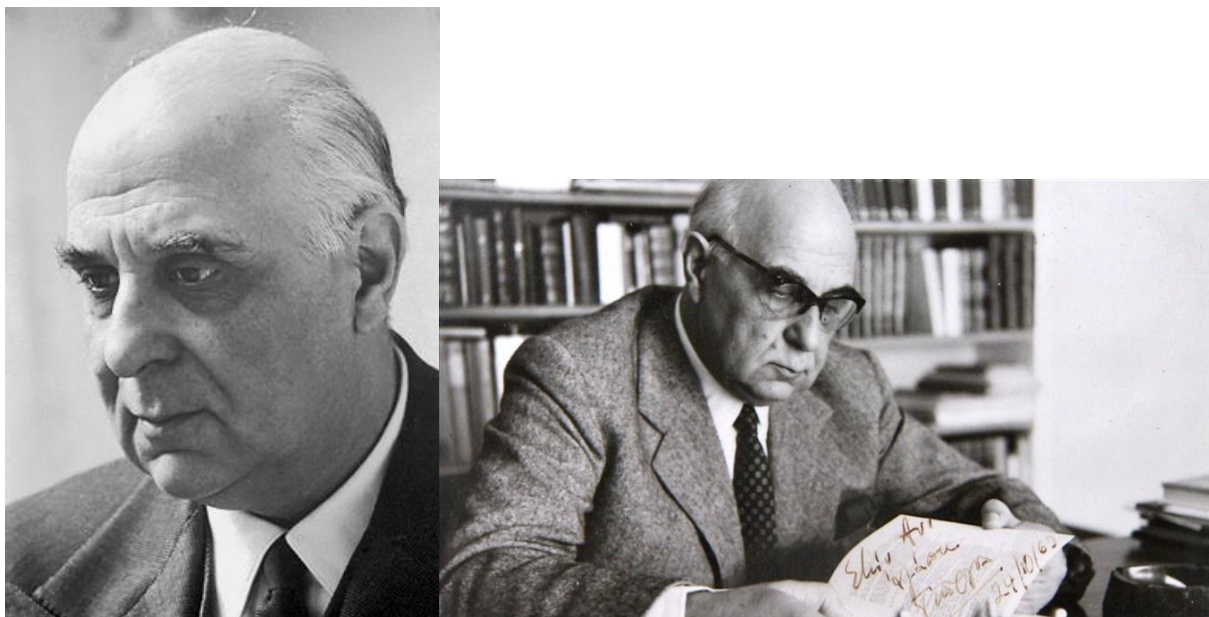

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%93%CE%B9%CF%8E%CF%81%CE%B3%CE%BF%CF%82_%CE%A3%CE%B5%CF%86%CE%AD%CF%81%CE%B7%CF%82

Ο **Γιώργος Σεφέρης** (πραγματικό όνομα: **Γεώργιος Σεφεριάδης**, Βουρλά, Σμύρνη, 29 Φεβρουαρίου/13 Μαρτίου 1900^[11] – Αθήνα, 20 Σεπτεμβρίου 1971) ήταν Έλληνας διπλωμάτης και ποιητής και ο πρώτος Έλληνας που τιμήθηκε με Νόμπελ Λογοτεχνίας. Είναι ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ποιητές και εκ των δύο μοναδικών Ελλήνων βραβευμένων με Νόμπελ, μαζί με τον Οδυσσέα Ελύτη.

Βιογραφία

Το πραγματικό του όνομα ήταν *Γεώργιος Σεφεριάδης*^[11]. Γεννήθηκε στα Βουρλά στις 29 Φεβρουαρίου του 1900 και ήταν ο πρωτότοκος γιος του Στέλιου και της Δέσπας (το γένος Γ. Τενεκίδη) Σεφεριάδη. Πριν τη γέννησή του είχε γεννηθεί ένα άλλο κοριτσάκι, η Μαρία-Ιωάννα, στις 16 Ιανουαρίου 1899, αλλά πέθανε στις 7 Μαΐου της ίδιας χρονιάς.^[12] Το 1902 γεννήθηκε η αδερφή του η Ιωάννα και το 1905 ο αδερφός του, ο Άγγελος.^[13] Το 1906 αρχίζει η μαθητική του εκπαίδευση στο Λύκειο Χ. Αρώνη^[14]. Το 1914, εποχή κατά την οποία άρχισε να γράφει τους πρώτους στίχους του, με το ξέσπασμα του Μεγάλου Πολέμου κατά τη θερινή περίοδο του έτους, η οικογένεια μετανάστευσε στην Ελλάδα^[15]. Ο Γιώργος Σεφέρης γράφτηκε στο Πρότυπο Κλασσικό Γυμνάσιο Αθηνών^[16], από το οποίο αποφοίτησε τον Μάιο του 1917 με μέσο όρο 8,35/10.^[17] Εγγράφεται στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Στις 14 Ιουλίου του 1918, η μητέρα του μαζί με τους δύο γιους και την κόρη της Ιωάννα (μετέπειτα σύζυγο Κωνσταντίνου Τσάτσου) μετέβη στο Παρίσι, όπου ο πατέρας τους Στέλιος εργαζόταν ως δικηγόρος. Ο Στέλιος Σεφεριάδης επιθυμούσε όλη η οικογένειά του να μεταφερθεί στο Παρίσι κι ο γιος του Γιώργος να σπουδάσει στη γαλλική πρωτεύουσα.^[18] Ο Γιώργος Σεφέρης έμεινε εκεί μέχρι το καλοκαίρι του 1924,

ασχολούμενος με τη λογοτεχνία: μεταφράσεις, αναγνώσεις γαλλικών κλασικών και συγγραφή ποιημάτων,^[19] και αποκτώντας το πτυχίο της Νομικής, τον Οκτώβριο του 1921.^[20] Στη συνέχεια μεταβαίνει τέλη Αυγούστου 1924^[21], στο Λονδίνο για την τελειοποίηση των αγγλικών του εν όψει των εξετάσεων στο Υπουργείο Εξωτερικών. Αν και επιχείρησε τελικά εγκατέλειψε την προσπάθεια απόκτησης διδασκτορικού διπλώματος.^[22] Τον Φεβρουάριο του 1925 επιστρέφει στην Αθήνα^[23] και το 1927 διορίζεται^[24] στη διπλωματική υπηρεσία του Υπουργείου Εξωτερικών ως ακόλουθος πρεσβείας. Στις 24 Αυγούστου 1926 πεθαίνει η μητέρα του από νεφρική ανεπάρκεια.^[25] Τον Ιούλιο του 1928 δημοσιεύει στη Νέα Εστία, επώνυμα ως Γ. Σεφεριάδης, το «Μια βραδιά με τον Κύριο Τεστ», μετάφραση έργου του Πολ Βαλερί.^[26] Το 1929 συνοδεύει τον Εδουάρδο Εριό σε ταξίδι του στην Ελλάδα^[27]. Τον Μάιο του 1931 εκδίδεται με το ψευδώνυμο Γ. Σεφέρης η Στροφή^[28] και τον ίδιο χρόνο διορίζεται υποπρόξενος και έπειτα διευθύνων του ελληνικού Γενικού Προξενείου του Λονδίνου, όπου θα παραμείνει μέχρι και το 1934^[29]. Τον Μάιο του 1932 δημοσιεύεται το έργο του Μια νύχτα στην ακρογιαλιά και τον Οκτώβριο η Στέρνα, αφιερωμένη στον Γιώργο Αποστολίδη.^[30] Το 1933 ο πατέρας του, Στέλιος, εκλέγεται πρότανης του Πανεπιστημίου Αθηνών και εγγράφεται ως μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Το 1934 ο Γ. Σεφέρης επιστρέφει στην Αθήνα και τον Ιανουάριο του 1935 αρχίζει η συνεργασία του με τις εκδόσεις Νέα Γράμματα, αναδημοσιεύοντας τη Στέρνα. Τον Οκτώβριο του 1936 διορίζεται πρόξενος στην Κορυτσά^[31], όπου θα παραμείνει μέχρι τον Οκτώβριο του 1937 οπότε και μετατίθεται στην Αθήνα ως προϊστάμενος της Διεύθυνσης Εξωτερικού Τύπου του Υφυπουργείου Τύπου και Πληροφοριών: ο ίδιος αρνείται πως ενεπλάκη σε ζητήματα λογοκρισίας του εσωτερικού τύπου, αλλά είχε ως αρμοδιότητά του τις επαφές με τις ξένες διπλωματικές αποστολές και τους ξένους ανταποκριτές.^[32] Στις 13 Φεβρουαρίου του 1937 δημοσιεύει στα Νέα Γράμματα επιστολή του περί της δημοτικής γλώσσας.^[33]

Η μετάβαση στην Αφρική και τη Μέση Ανατολή

Στις 10 Απριλίου του 1941 ο Γιώργος Σεφέρης νυμφεύεται τη Μαρία Ζάννου^[34] και στις 22 Απριλίου το ζεύγος ακολουθεί την ελληνική κυβέρνηση^[35], σταθμεύουν στην Κρήτη, στα Χανιά, όπου εργάζεται ως γραμματέας του Νικολούδη και εποπτεύει την έκδοση του πρώτου Φύλλου της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως μετά την αποχώρηση της Ελληνικής Κυβέρνησης.^[36] Στις 16 Μαΐου καταφθάνει στην Αίγυπτο, στο λιμάνι του Πορτ Σάιντ^[37] και παραμένει στην Αλεξάνδρεια^[38]. Τον Αύγουστο ο Γιώργος Σεφέρης συνοδεύει την πριγκίπισσα διαδόχου Φρειδερίκη και τα δύο της παιδιά, Σοφία και Κωνσταντίνο, στο Γιοχάνεσμπουργκ και από εκεί στην Πρετόρια υπηρετώντας στην εκεί Ελληνική Πρεσβεία μέχρι το 1942^[39]. Τον Απρίλιο του 1942 επιστρέφουν στο Κάιρο, αλλά επειδή αποφασίζεται το κλείσιμο της εκεί Ελληνικής Πρεσβείας και του Ελληνικού Προξενείου στην Αλεξάνδρεια, αναχωρούν για την Ιερουσαλήμ.^[40] Επιστρέφει τον Ιούνιο του 1942 στο Κάιρο και στις 22 Σεπτεμβρίου διορίζεται επισήμως Γενικός Διευθυντής Τύπου Μέσης Ανατολής.^[41] Στις 10 Μαρτίου του 1943 δίνει διάλεξη για τον Κωστή Παλαμά και άλλες δύο με θέμα τον Ιωάννη Μακρυγιάννη, στις 16 Μαΐου στον

κινηματογράφο *Ριάλτο* της Αλεξάνδρειας και μετά στο Κάιρο.^[42] Τέλη Μαρτίου του 1944 εκδίδει στο Κάιρο τις *Δοκιμές* του.^[43] Την ίδια περίοδο διορίζεται Διευθυντής Τύπου του υπουργείου Εξωτερικών, τα καθήκοντα του οποίου δεν τον ενθουσιάζουν.^[44] Με την ανάληψη της πρωθυπουργίας από τον Γεώργιο Παπανδρέου (Απρίλιος 1944), ο Σεφέρης παύεται από το Γραφείο Τύπου του Υπουργείου Εξωτερικών: την απομάκρυνσή του την αποδίδει σε υψηλά ιστάμενα πρόσωπα που βρίσκονταν μεταξύ των ακροατών των διαλέξεών του για τον Μακρυγιάννη και δε συμφωνούσαν με αυτά που είπε εκεί ο ίδιος. Παραμένει πάντως στην Υπηρεσία του υπουργείου ως ανώτατος δημόσιος λειτουργός. Με την υπουργοποίηση του Γεωργίου Καρτάλη ως Υπουργού Τύπου και Πληροφοριών, τον Ιούνιο του 1944, τοποθετείται *γραμματέας επί των ανατολικών θεμάτων*, κατά τον χαρακτηρισμό του πολιτικού του προϊστάμενου.^[45]

Από την απελευθέρωση έως την τοποθέτησή του στη Ελληνική πρεσβεία του Λονδίνου

Αρχές Σεπτέμβρη του 1944 συνοδεύει την ελληνική κυβέρνηση στην Ιταλία (Νάπολη) και στις 22 Οκτωβρίου επιστρέφει στην Αθήνα.^[46] Τον Μάιο του 1945 ο αντιβασιλέας Δαμασκηνός του προτείνει να γίνει διευθυντής του Πολιτικού του Γραφείου, ουσιαστικά ιδιαίτερος γραμματέας του. Τη θέση αυτή δεν την επεδίωκε αλλά προσδοκούσε μάλλον την *αποστράτευσή του*.^[47] Τον Σεπτέμβριο του 1945 συνοδεύει τον Δαμασκηνό σε επίσκεψή του στο Λονδίνο, και τον παρακινεί να θέσει ζήτημα ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα.^[48] Η επιστροφή του συνδέεται με την παρακίνηση από τον Σεφέρη προς τον Δαμασκηνό για πρωθυπουργοποίησή του.^[49] Το καλοκαίρι του 1946 παρεμποδίζεται η υπηρεσιακή του προαγωγή λόγω, όπως επισημαίνει ο Αλέξανδρος Ξύδης, της *υπηρεσίας του στην Αντιβασιλεία, όπως και της υπηρεσίας του στη Μέση Ανατολή*.^[50] Την ίδια περίοδο τοποθετείται στα διοικητικά συμβούλια του Εθνικού Θεάτρου και της Εθνικής Ραδιοφωνίας. Τον Σεπτέμβριο της ίδιας χρονιάς αποχωρεί από την υπηρεσία της Αντιβασιλείας.^[51] Στις 26 Φεβρουαρίου 1947 βραβεύεται με το *Βραβείο Παλαμά* για την ποίησή του - το πρώτο τέτοιο που απονέμεται - και συνοδεύεται με το ποσό του ενός εκατομμυρίου δραχμών.^[52] Το καλοκαίρι του 1947 εμποδίζεται η υπηρεσιακή του εξέλιξη μέχρι που ο Έλληνας πρέσβης στην Άγκυρα, ζητά να μεταβεί εκεί ο Σεφέρης ως σύμβουλος: μετά από μια *χειρουργική επέμβαση*, τον Φεβρουάριο του 1948 αναχωρεί.^[53] Το καλοκαίρι του 1950 ο Ίκαρος εκδίδει τα ποιητικά του άπαντα.^[54] Τέλη Δεκεμβρίου του 1950 γυρίζει στην Αθήνα, τον Μάρτιο του 1951 επιστρέφει στην Άγκυρα για να παραδώσει στο διάδοχό του, και στις 20 Απριλίου 1951 τοποθετείται Σύμβουλος στην Πρεσβεία του Λονδίνου.^[55] Τέλη Αυγούστου 1952 προάγεται Πληρεξούσιος Υπουργός Β' με άμεση μετάθεση για τη Βηρυτό, στην οποία φθάνει στα τέλη του Δεκέμβρη της ίδιας χρονιάς.^[56] Το Νοέμβριο του 1955 βρίσκεται στην Αθήνα για υπηρεσιακά ζητήματα και προσβάλλεται από έλκος στομάχου, αρρώστια που του επανεμφανίζεται στο μέλλον.^[57] Ο

Σεφέρης επιδιώκει να μετατεθεί στο Λονδίνο με σκοπό την καλύτερη εξυπηρέτηση, εκ μέρους του, της κυπριακής υπόθεσης. Τελικά ο νέος Υπουργός Εξωτερικών Ευάγγελος Αβέρωφ-Τοσίτσας τον τοποθετεί στη διεύθυνση του υπουργείου με αρμοδιότητα την Κύπρο τον Ιούνιο του 1956. Από τον Νοέμβριο της ίδιας χρονιάς συμμετέχει στη αντιπροσωπεία της Ελλάδος που προσπαθεί να προωθήσει την αυτοδιάθεση της Κύπρου μέσω του Ο.Η.Ε.^[58] Στις 15 Ιουνίου 1957 φτάνει στη βρετανική πρωτεύουσα για να αναλάβει τα καθήκοντά του ως πρέσβης της Ελλάδος^[59] Το Φόρεϊν Όφισ σχολίασε την αλλαγή στο ελληνικό διπλωματικό πόστο του Λονδίνου: *η αλλαγή [πρεσβευτού] δεν δύναται να μας είναι ευάρεστη*, ενώ ο μόνιμος Υφυπουργός του Κράτους, σερ Φρέντερικ Χόγιερ-Μίλαρ σημείωνε, «[...] ο κος Σεφεριάδης θα είναι μάλλον ενοχλητικός.[...]».^[60] Την άνοιξη του 1960 εξασφαλίζει τον επαναπατρισμό στην Ελλάδα των λειψάνων του Ανδρέα Κάλβου.^[61] Το φθινόπωρο του ίδιου έτους συναντά τον Μίκη Θεοδωράκη στο Λονδίνο, και σε σύντομο χρονικό διάστημα ακολουθεί η πρώτη δημόσια εκτέλεση τεσσάρων μελοποιημένων ποιημάτων του με τον γενικότερο τίτλο *Επιφάνεια*.^[62]

Στις 9 Ιουνίου αναγορεύεται σε επίτιμο διδάκτορα της Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ^[63]. Ο Σεφέρης βρισκόταν τότε ακόμη στη θέση του πρεσβευτή στο Λονδίνο. Τα Ημερολόγιά του με τίτλο *Μέρες*, που άρχισαν να γράφονται το 1925, σταματούν την Τρίτη 27 Δεκεμβρίου του 1960 (*Μέρες Ζ*). Την ίδια χρονιά γράφει για τον Ανδρέα Κάλβο (*Δοκιμές*, δεύτερος τόμος) με αφορμή τη μετακομιδή των οστών του στην Αθήνα.

Στις 20 Αυγούστου 1962 εγκαταλείπει οριστικά την ελληνική πρεσβεία στο Λονδίνο και τίθεται εις την *διάθεσιν* του Ελληνικού Υπουργείου των Εξωτερικών.^[64]

Σύμφωνα με την μαρτυρία του Κωνσταντίνου Τσάτσου, τα μέλη της Ακαδημίας Αθηνών Ηλίας Βενέζης, Κωνσταντίνος Τριανταφυλλόπουλος και Χρήστος Καρούζος είχαν προτείνει τον νομπελίστα ποιητή για υποψήφιο μέλος της. Του ζητήθηκε να μην απορρίψει την εκλογή του. Όμως, πάλι σύμφωνα με τον Τσάτσο, «άνθρωποι του Συγκροτήματος [Λαμπράκη]» και η σύζυγός του, από το 1941, Μαρώ (1898 - 29 Μαρτίου 2000), «όλοι οι εχθροί της Ακαδημίας», τον πίεσαν να μην δεχθεί να γίνει μέλος της.^[65]

Η βράβευση με Νόμπελ Λογοτεχνίας

Το 1963, ο Γιώργος Σεφέρης βραβεύεται με το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας από τη Σουηδική Βασιλική Ακαδημία των Επιστημών: η ανακοίνωση της βράβευσής του έγινε την Πέμπτη 24 Οκτωβρίου ενώ η επίσημη απονομή στις 10 Δεκεμβρίου στη Στοκχόλμη.^[66]

Σύμφωνα με τα αρχεία της επιτροπής^[67], ο Σεφέρης προτάθηκε επίσημα το 1963 από τον συγγραφέα και μέλος της Σουηδικής Ακαδημίας, Ειβιντ Γιόνσον, ενώ είχε προταθεί άλλες τρεις φορές (1955, 1961 και 1962).^[68] Το 1961 προτάθηκε από τον ποιητή Τόμας Στερνς Έλιοτ, ενώ το 1962 προτάθηκε τόσο από τον Ε. Γιόνσον όσο και από τον καθηγητή κλασικής φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, Κωνσταντίνο Τρυπάνη. Η επιλογή του, μεταξύ 80 υποψηφίων από όλο

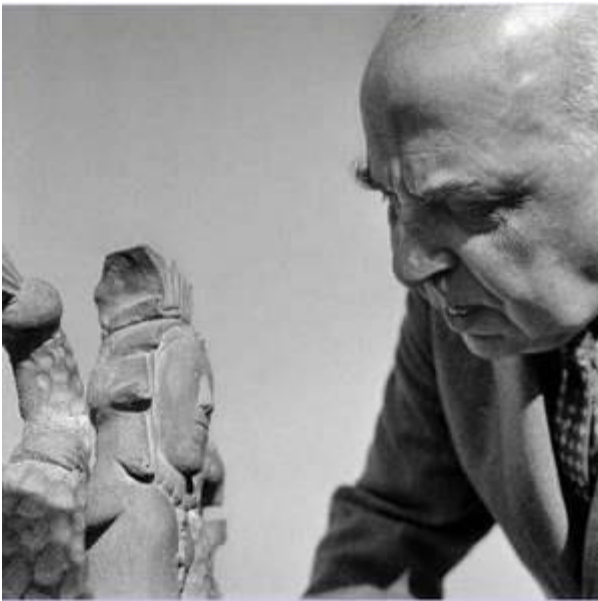
τον κόσμο^[69], είχε την υποστήριξη όλων των μελών της Επιτροπής, με εξαίρεση ενός μέλους ο οποίος θεωρούσε πως το έργο του Σάμιουελ Μπέκετ (βραβεύτηκε με Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1969) είχε πιο θετική αποτίμηση από εκείνο του Σεφέρη. Ο γραμματέας της επιτροπής, Österlund, υποστήριξε πως η επιλογή Σεφέρη υπήρξε μια ευκαιρία να αποδώσουν έναν θαυμάσιο φόρο τιμής στη σύγχρονη Ελλάδα, μια γλωσσική περιοχή που περίμενε πάρα πολύ καιρό για μια βράβευση σε αυτό το επίπεδο.

Τη στιγμή όπου ο βασιλιάς σας, η Α.Μ. Γουσταύος ΣΤ' Αδόλφος, μου έδινε το δίπλωμα του βραβείου Νόμπελ, δεν μπόρεσα ο ίδιος να μη θυμηθώ με συγκίνηση τις μέρες όπου, ως διάδοχος, είχε επιμείνει να συμβάλει προσωπικά στις ανασκαφές της ακρόπολης της Ασίνης. Όταν πρωτοσυνάντησα τον Άξελ Πέρσον, τον μεγαλόκαρδο εκείνον άντρα που είχε και αυτός αφοσιωθεί σε τούτη την ανασκαφή, τον είχα ονομάσει ανάδοχό μου. Ναι, γιατί η Ασίνη μού είχε χαρίσει ένα ποίημα...

Ο *Βασιλιάς της Ασίνης* ήταν το ποίημα το οποίο ανέφερε σε εκείνη τη δοξαστική για την Ελλάδα τελετή, στις 10 Δεκεμβρίου του 1963, ο Γιώργος Σεφέρης. Το θέμα που ανέπτυξε σε γαλλική γλώσσα, στη Σουηδική Ακαδημία, ήταν «λίγα λόγια για τη νεότερη ελληνική παράδοση». Ο νομπελίστας, πλέον, ποιητής μίλησε για τις «πολλές όψεις της Ελλάδος» επιλέγοντας ως «οδόσημα» τον Διονύσιο Σολωμό, τον Ανδρέα Κάλβο, τον Κωστή Παλαμά, τον Κωνσταντίνο Καβάφη και τον Ιωάννη Μακρυγιάννη.

Σας μίλησα γι' αυτούς τους ανθρώπους, γιατί οι σκιές τους δεν έπαψαν να με συντροφεύουν από τότε που άρχισε το ταξίδι μου για τη Σουηδία και γιατί οι προσπάθειές τους αντιπροσωπεύουν, στο νου μου, τις κινήσεις ενός κορμιού αλυσοδομένου επί αιώνες, όταν επιτέλους σπάσουν τα δεσμά του και ψηλαφεί, ξαναζωντανεύει κι αναζητάει τις φυσικές του κινήσεις...

Η απονομή του Βραβείου Νόμπελ αποτέλεσε μείζον γεγονός για την Ελλάδα. «Η Σουηδική Ακαδημία ηθέλησε να εκδηλώσει την αλληγγεύην της προς την σημερινή και ζωντανή Ελλάδα του πνεύματος», δήλωσε ο Σεφέρης. «Επελέγη δια το υπέροχον λυρικόν ύφος του, που είναι εμπνευσμένο από εν βαθύ αίσθημα δια το ελληνικόν πολιτιστικόν ιδεώδες», ανακοίνωσε η Σουηδική Ακαδημία. Ο διεθνής Τύπος συγκατανεύει θεωρώντας «αρίστη και εξαιρετική την εκλογή»^[70].

Μετά το Νόμπελ

Στις 16 Απριλίου 1964 αναγορεύεται σε επίτιμο διδάκτορα του Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης, ενώ το καλοκαίρι του ίδιου έτους αναγορεύεται σε επίτιμο διδάκτορα του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης και τον Ιούνιο του 1965 επίτιμος διδάκτωρ του Πρίνστον^[71]. Το 1967 η δικτατορία των συνταγματαρχών κατέλυσε το Σύνταγμα στην Ελλάδα αναστέλλοντας τις ατομικές ελευθερίες^[72]. Τον Σεπτέμβριο του 1965 αρνείται πρόταση του Πανεπιστημίου του Ιλινόι να μεταβεί εκεί το επόμενο έτος για να διδάξει ως επισκέπτης καθηγητής.^[73] Τον Ιούλιο του 1967 προλογίζει την έκδοση των ποιημάτων του αδελφού του Άγγελου.^[74] Τον Νοέμβριο του ίδιου έτους προσκαλείται από το Ινστιτούτο Ανωτάτων Σπουδών στο Πρίνστον και αποδέχεται, ενώ καλείται να διδάξει και στην Έδρα Τσαρλς Έλιοτ Νόρτον για την Ποίηση του Χάρβαρντ για το ακαδημαϊκό έτος 1969-1970 αλλά απορρίπτει.με επίσημη επιστολή του προς τον πρότανη του ιδρύματος, κάτι που συνιστά την πρώτη ανοιχτή δήλωσή του κατά του καθεστώτος^[75]. Το 1968 τον προσεγγίζουν αριστεροί με σκοπό να τους συνδράμει: ο Μίκης Θεοδωράκης του ζητά να συμβάλει στην δημόσια εκτέλεση μελοποιημένης ποίησής του από τον ίδιο, αλλά το θεωρεί μάταιο, ενώ του ζητείται να μεσολαβήσει για να χειρουργηθεί ο Γιάννης Ρίτσος.^[76] Το φθινόπωρο του 1968 μεταβαίνει στις Η.Π.Α και διαβάζει ποιήματά του στα Πανεπιστήμια Χάρβαρντ, Πρίνστον, Ρούτγκερς, Πίτσμπουργκ, Ουάσιγκτον, στην Χ.Α.Ν της Νέας Υόρκης.^[77] Στις 28 Μαρτίου 1969 ο Σεφέρης μίλησε για πρώτη φορά δημόσια εναντίον της Χούντας: μεταδόθηκε από την Ελληνική Υπηρεσία του BBC, το ραδιοφωνικό σταθμό του Παρισιού και την Ντόιτσε Βέλε.^{[78][79]} Γι' αυτό το λόγο του αφαιρέθηκε ο τίτλος του πρέσβη επί τιμή, καθώς και το δικαίωμα χρήσης διπλωματικού διαβατηρίου: στην τρισέλιδη επιστολή του Πιπινέλη προς τον Σεφέρη, αυτό δικαιολογείτο επειδή η Δήλωσή του είχε μεταδοθεί από τη σοβιετική ραδιοφωνία και άρα ήταν αντεθνική προπαγάνδα^[80].

Τον Ιούλιο του 1970 εκδίδονται τα Δεκαοχτώ κείμενα μεταξύ των οποίων, πρώτο, το σεφερικό ποίημα Οι γάτες τ' Αϊ-Νικόλα.^[81] Στις 22 Ιουλίου 1971 εισήχθη

στον Ευαγγελισμό με συμπτώματα έλκους, το οποίο τον ταλαιπωρούσε τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Πέθανε την Δευτέρα 20 Σεπτεμβρίου της ίδιας χρονιάς. Δύο μέρες αργότερα πραγματοποιήθηκε η κηδεία του, η οποία εξελίχθηκε σε σιωπηρή πορεία κατά της δικτατορίας.^[82] Μετά τον θάνατό του εκδόθηκε το προσωπικό του ημερολόγιο με τίτλο *Μέρες...* καθώς και το «Πολιτικό» του ημερολόγιο.

Η γλώσσα του Σεφέρη πυκνή και καίρια, συμπυκνώνει στην ποίησή του αυτό που ο ίδιος ονόμασε επιγραμματικά «καημό της ρωμιοσύνης». Η ζωντανή, γηγενής παράδοση συμπορεύεται με τη σύγχρονη ευρωπαϊκή παιδεία. Στο πρόσωπό του, στην ποιητική, δοκιμακή και μεταφραστική του εργασία, η νεοελληνική γραμματεία αναγνωρίζει έναν από τους κλασικούς του 20ού αιώνα.

Εργογραφία

Ποιητικές συλλογές

- *Στροφή, Εστία*, Αθήνα 1931
- *Πάνω σ' έναν στίχο ξένο*, Εστία, Αθήνα 1931
- *Η Στέρνα*, Εστία, Αθήνα 1932
- *Σχέδια στο περιθώριο*, ανάτυπο από *Τα Νέα Γράμματα*, Αθήνα 1935
- *Μυθιστόρημα*, Κασταλία, Αθήνα 1935
- *Γυμνοπαιδιά*, ανάτυπο από *Τα Νέα Γράμματα*, Αθήνα 1936
- *Τετράδιο Γυμνασμάτων (1928-1937)*, τυπ. Ταρουσοπούλου, Αθήνα 1940
- *Ημερολόγιο καταστώματος Α'*, τυπ. Ταρουσοπούλου, Αθήνα 1940
- *Ημερολόγιο καταστώματος Β'*, ιδιωτική έκδοση, Αλεξάνδρεια 1944
- *Ημερολόγιο καταστώματος Β'*, Ίκαρος, Αθήνα 1945
- *Τελευταίος σταθμός*, ανάτυπο από *Το Τετράδιο*, 1947
- *Κίχλη*, Ίκαρος, Αθήνα 1947
- *Ημερολόγιο καταστώματος Γ'* (με τον τίτλο *Κύπρον, οὐ μ'έθέσπισεν*), Ίκαρος, Αθήνα 1955
- *Τρία κρυφά ποιήματα*, τυπ. Γαλλικού Ινστιτούτου, Αθήνα 1966
- *Τετράδιο Γυμνασμάτων Β'*, Ίκαρος, 1976 (μεταθανάτια έκδοση)
- *Επί Ασπαλάθων...*, «Le Monde», Αθήνα 1971 (μεταθανάτια έκδοση)

Μυθιστορήματα

- *Έξι νύχτες στην Ακρόπολη*, Ερμής, Αθήνα 1974 (μεταθανάτια έκδοση)
- *Βαρνάβας Καλοστέφανος*, Μ. Ι. Ε. Τ., Αθήνα 2007 (μεταθανάτια έκδοση, ημιτελής)

Δοκίμια

- *Δοκιμές*, τυπ. Γιούλη, Κάιρο 1944
- *Δοκιμές*, Φέξης, Αθήνα 1962
- *Εκλογή από τις Δοκιμές*, Γαλαξίας, Αθήνα 1966

- *Δοκιμές*, Ίκαρος, Αθήνα 1992 (μεταθανάτια έκδοση)

Μεταφράσεις

- *Θ. Σ. Έλιοτ, Η έρημη χώρα και άλλα ποιήματα*, Ίκαρος, Αθήνα 1949
- *Θ. Σ. Έλιοτ, Φονικό στην Εκκλησιά*, Ίκαρος, Αθήνα 1963
- *Αντιγραφές*, Ίκαρος, Αθήνα 1965
- *Άσμα Ασμάτων, χ.ε.*, Αθήνα 1965
- *Η Αποκάλυψη του Ιωάννη*, Ίκαρος, Αθήνα 1966

Αλληλογραφία

- *This Dialectic of Blood and Light, George Seferis - Philip Sherrard An Exchange: 1947-1971, 2015, Denise Harvey (Publisher), ISBN 9789607120373*

ΠΗΓΗ:

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%93%CE%B9%CF%8E%CF%81%CE%B3%CE%BF%CF%82_%CE%A3%CE%B5%CF%86%CE%AD%CF%81%CE%B7%CF%82